

TESTIMONY ID: 1220

AGE: 32

AGE RANGE: 31-35

GENDER: f

MARITAL STATUS: married

REGION: Zaporizhzhia region

OCCUPATION STATUS: Occupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: Yes

EDUCATION: Higher education (Expert, Master)

DATE OF TESTIMONY: 2022-10-23

DATE RANGE: 2022 Fall

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

The war came, as it did to everyone else on 24.02.22... We are residents of the Zaporizhzhia region. It was a typical scheduled work day where my husband and I went to work, and the kids went to school. We woke up around 5 in the morning from a deafening rumble... these were rockets flying past us. It was terrifying. Immediately, parents' chats started writing, "War, people, we are all sitting at home," Since I worked in self-government bodies, I had to go to work. Our children stayed at home. There was an intense panic at work; we began to receive instructions from the top management, and we were brought summonses from the military headquarters so that we could quickly distribute them among the people. The people began to panic; there were long queues at gas stations, an incredible number of people at ATMs, and store counters began to empty instantly. People bought everything. The first day went by, and the second. From the news, we learned about terrible events. The occupiers began to enter cities, towns, and villages. There were shootings, explosions, confrontations between our soldiers and the occupiers... The first equipment with the inscription "Z" began to appear in the village... It was terrifying and exciting. For the first time, people came to them and resisted with their bare hands without weapons. People went to rallies in support of Ukraine. But when the situation became more acute, they threatened massacre; then, people began to fear for their lives. This is how life in the occupation began... There were interruptions in the supply of fuel, food, and medicine. The counters were simply empty; if anything, they cost many times more, people ran out of cash, it was almost impossible to withdraw money from banks, and later the banks stopped working. The authorities began to be forced to cooperate. Abductions of non-convicts began, who were taken to unknown places, tortured and interrogated there. This kind of life in our family lasted about 2 months until we decided to leave. The turning point was

when the occupiers came to our house with search guns. It is unknown what they were looking for because we are ordinary people. We have 2 young daughters at home. After that, it became scary for the girls' lives. We packed the most valuable things, took our dogs to the shelter, and were ready to leave. We found a volunteer who helped us. He gave instructions on how to drive through Russian roadblocks. It was terrifying; we did not understand whether our decision was correct. We passed 28 blocks of orc posts. They behaved in different ways; some asked provocative questions, some looked at the phones of women and children, and God forbid there would be something about Ukraine or offensive about them. Phones and money were taken from some, men were stripped, tattoos looked at, and valuables were taken. Military equipment of the occupiers, with rockets, weapons, and tanks, was constantly driving very fast along the road. The sounds of explosions could be heard somewhere. Through the fields were their trenches. When we already saw the Ukrainian flag and our boys approached the car with the words "Glory to Ukraine," we burst into tears and could not believe our eyes that we were on free land under the protection of our boys. This is how our new life at this stage began. We arrived in the city of [CITY2] and found housing and work. In the beginning, it wasn't easy because we spoke in Russian. There were situations when people attacked with bad words and accused the war because of us. But we understand that this is not the case. We are unlucky to have such neighbours... We still have a lot to go through, but we are strong. Let's hold on, appreciate life, and believe in Victory and the Armed Forces! Everything will be Ukraine!

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 1220

ВІК: 32

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 31-35

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: одружений/а

ОБЛАСТЬ: Запорізька область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:
Окуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Так

ОСВІТА: вища повна (спеціаліст, магістр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-10-23

Проміжок часу: 2022 Осінь

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Війна прийшла, як і до всіх 24.02.22... Ми мешканці Запорізької області.

Це був звичайний запланований робочий день, коли ми з чоловіком йдемо на роботу, діти до школи. Прокинулися ми десь о 5 ранку від дуже сильного гулу..., це були ракети, які пролітали повз нас. Було дуже страшно. Одразу батьківські чати почали писати ,,війна, люди, сидимо всі вдома,, Так як як працювала в органах самоврядування, то треба було йти на роботу. Діти залишилися вдома. На роботі була сильна паніка, ми почали отримувати вказівки від вищого керівництва, нам принесли повістки з військомату, щоб ми їх швидко розносили по людях. В народі почалася паніка, на заправках були великі черги, в банкоматах неймовірна кількість людей, прилавки магазинів почали миттєво опустошуватися .Люди скуповували все. Йшов перший день, другий.. З новин дізнавалися про страшні події. Окупанти почали заходити в міста, селища, села. Місцями були стрілянини, вибухи, протистояння наших воїнів та окупантів .. В селищі почали з'являтися перша техніка з написом "Z"...Це було дуже страшно і хвилювано. Першим часом люди виходили до них і протистояли голими руками без зброї.. Люди виходили на мітинги, в підтримку України. Але коли вже ситуація стала більш гострою, погрожували розправою, то люди стали боятися за своє життя. Так і почалося життя в окупації... Почалися перебої з поставкою палива, харчів, ліків. Прилавки були просто пусті, якщо щось і було, то коштували в багато разів дорожче, готівка в людей закінчувалася, зняти гроші в банках було майже неможливо, а згодом і банки припинили свою роботу. Владу почали змушувати до співпраці. Почалися викрадення не скорених, яких увозили не відомо куди, там катували, і допрашували. Таке життя в нашій родині тривало десь 2 місяці, поки ми не вирішили виїжджати. Точкою здвигу стало, коли до нашого будинку зайшли окупанти з автоматами для обшуку. Що шукали не відомо, адже ми звичайні люди, в домі 2 малолітні доньки. Після цього стало страшно за життя дівчат. Ми зібрали найцінніше, відвезли наших собак до прикту, і були готові до виїзду. Ми знайшли волонтера, який допоміг нам. Він дав вказівки, як треба їхати через блокпости росіян. Це було дуже страшно, ми не розуміли, чи правильне наше рішення. Ми проїхали 28 блок постів орків. Вони вели себе по різному, хто задавав провокаційні питання, хто дивився телефони у жінок, і дітей , і не дай боже там буде щось про Україну, або образливе про них. У деяких забирали телефони, гроші, чоловіків роздягали і дивилися татуювання, забирали цінні речі. По дорозі постійно дуже швидко їхала військова техніка окупантів, з ракетами, зброєю, танками. Десь доносилися звуки вибухів. Крізь по полям були їх окопи. Коли ми вже побачили український прапор і наші хлопці підійшли до машини зі словами "Слава Україні", то ми розплакалися і не вірили своїм очам, що ми на вільній землі під захистом наших хлопців. Так і почалося наше нове життя на данному етапі. Ми приїхали в місто [МІСТО2], знайшли житло, роботу. На початку було дуже важко, бо ми розмовляли на російській мові. Бували ситуації, коли люди нападали з поганими словами і звинувачували, що війна через нас. Але ж ми розуміємо, що це не причому, нам просто не пощастило мати таких сусідів... Нам ще багато чого доведеться пережити, але ми сильні. То ж тримаємось, цінуємо життя, віримо в Перемогу і ЗСУ! Все буде Україна!

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.